

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Asan/13/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200160
Dátum vydania rozhodnutia: 14.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200160.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a Petry Príbelskej PhD., v právnej veci žalobcu: Minister spravodlivosti Slovenskej republiky (v rozhodnom čase Lucia Žitňanská), Župné námestie 13, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská komora exekútorov - Disciplinárna komisia, Šustekova 49, Bratislava, za účasti: JUDr. R. U., súdna exekútorka, Exekútorský úrad Nové Zámky, Björnsonova 2, Nové Zámky, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k. DK 20/2017 zo dňa 16. januára 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/46/2018- 39 zo dňa 31. júla 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/46/2018- 39 zo dňa 31. júla 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie Disciplinárneho senátu č. 2DS Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č.k.: DK 20/2017 zo 16.01.2018 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 169 SSP.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. k. DK 20/2017 zo dňa 16.01.2018, ktorým rozhodol, že disciplinárne obvinená súdna exekútorka JUDr. R. U. nie je vinná zo spáchania skutku podľa § 220 Exekučného poriadku pre zavinené porušenie povinností súdneho exekútora pri výkone činnosti súdneho exekútora, pretože konanie obvinenej podľa skutku uvedeného v návrhu na začatie disciplinárneho konania nie je disciplinárnym previnením, za čo jej disciplinárne opatrenie neukladá.

3. Krajský súd sa pred začatím prieskumu zaoberal aj otázkou, či žalobca bol oprávnenou osobou na

podanie predmetnej správnej žaloby. Krajský súd konštatoval, že aj keď nie je v zmysle § 2 ods. 1, 2 SSP takou fyzickou, resp. právnickou osobou, ktorej práva alebo právom chránené záujmy boli, resp. mohli byť porušené alebo priamo dotknuté žalobou napadnutým rozhodnutím žalobcu, dospel k záveru, že na podanie správnej žaloby ho oprávňovala skutočnosť, že bol účastníkom administratívneho konania, ktoré bolo začaté na jeho podnet. Pokiaľ má žalobca právo podať návrh na začatie administratívneho konania a nebolo v ňom vydané zákonné rozhodnutie, musí mať právo domôcť sa nápravy na nezávislom súde. Krajský súd konštatoval, že hoci v tejto otázke nie je rozhodovacia činnosť súdov rovnaká, zjednocujúce stanovisko nebolo doposiaľ zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí.

4. V odôvodnení rozsudku sa krajský súd ďalej zaoberal preskúmaním zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k.: DK 20/2017 zo dňa 16.01.2018, ktorým žalovaný disciplinárne obvinenú ďalšiu účastníčku neuznal vinnou z disciplinárneho previnenia v zmysle § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, pretože sa nedopustila zavineného porušenia povinností pri výkone činnosti súdneho exekútora. Žalovaný jej postup spočívajúci v zriadení exekučného záložného práva na návrh oprávnenej v exekučnom konaní na 17 nehnuteľností povinnej nepovažoval za rozporný s ust. § 64 Exekučného poriadku a preto jej disciplinárne opatrenie neuložil.

5. Po preskúmaní veci dospel krajský súd k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie bolo nezákonné, pretože bolo vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd konštatoval, že žalovaný napriek tomu, že správne vychádzal z ust. § 64 Exekučného poriadku pri rozhodovaní o podanom disciplinárnom návrhu, tento chybné vyložil, keď konštatoval, že zásada primeranosti v exekučnom konaní sa nevzťahuje na zriadenie exekučného záložného práva. Nesprávny právny názor žalovaného súvisí, podľa názoru krajského súdu, aj s aplikáciou a výkladom ust. § 167 ods. 2 Exekučného poriadku. Rozširujúci výklad ust. § 167 ods. 2 Exekučného poriadku bol v rozpore s ust. § 64 Exekučného poriadku, pretože bola prehliadnutá zásadná požiadavka, vzťahujúca sa k vykonávaniu exekúcie a to požiadavka primeranosti, ktorej zmyslom a účelom bolo zabezpečiť, aby povinné osoby v exekučnom konaní, napriek dobrovoľnému nesplneniu exekučným titulom uloženej povinnosti, neboli v neprímeranom a neodôvodnenom rozsahu obmedzovaní pri vykonávaní exekúcie postupmi súdneho exekútora a spôsobmi vykonania exekúcie. Krajský súd mal za to, že naplnením podmienky primeranosti vykonávania exekúcie je len taký postup a úkony súdneho exekútora, ktoré v rozsahu dostatočnom pre vymoženie exekučným titulom uloženej povinnosti sú spôsobilé jej vymoženie zabezpečiť. S ohľadom na výšku vymáhanej povinnosti (461,35 €) a počet nehnuteľností, na ktoré bolo exekučné záložné právo ďalšou účastníčkou zriadené krajský súd neakceptoval záver žalovaného, že bola zachovaná požiadavka primeranosti. Krajský súd konštatoval, že hoci princíp „primeranosti“ nie je exaktne v zákone definovaný, jeho obsah je daný účelom exekučného konania, ktorým je zabezpečenie núteného výkonu exekučného titulu spôsobom, ktorý je na daný účel dostačujúci a aj bez jasne definovaného pojmu sa ďalšia účastníčka ako osoba vykonávajúca právomoci štátu musí s touto otázkou vysporiadať v súlade s požiadavkami na výkon jej funkcie.

2.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný („kasačný sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. b), g) a h) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby konanie zastavil.

7. Žalovaný v kasačnej sťažnosti v prvom rade uviedol, že správna žaloba žalobcu v prejednávanej veci je správnu žalobou vo veciach správneho trestania. Z celkovej koncepcie správneho súdnictva je zrejmé, že úlohou správneho súdu je poskytovať ochranu subjektívnym právam a právom chráneným záujmom fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Žalovaný uviedol, že žalobca bol účastníkom administratívneho konania ako navrhovateľ disciplinárneho konania proti súdnej exekútorke a svojím návrhom realizoval svoje verejno-mocenské oprávnenie vyplývajúce z ust. § 223 Exekučného poriadku. Napriek tomu u neho absentuje splnenie druhej podmienky, ktorej splnenie sa kumulatívne vyžaduje pre aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby, a to že rozhodnutím žalovaného bol žalobca ukrátený na svojich subjektívnych právach alebo právom chránených záujmoch. Žalovaný konštatoval, že rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní neovplyvnilo pozíciu žalobcu, a ani nespôsobilo zmenu

jeho vlastného právneho postavenia, pričom poukázal na uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2012 zo dňa 27. júna 2012, sp.zn. IV.ÚS 242/2011 zo dňa 9. júna 2011, I.ÚS 166/2011 zo dňa 9. júna 2011, II.ÚS 259/2011 zo dňa 4. júla 2012, IV.ÚS 228/2011 zo dňa 2. júna 2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu, vo vzťahu ku ktorým Ústavný súd rozhodoval. Podľa názoru žalovaného žalobca nespĺňal procesnú podmienku osoby oprávnenej na podanie predmetnej správnej žaloby, teda nemal aktívnu procesnú legitimáciu vyplývajúcu z ust. § 178 ods. 1 SSP a preto mal krajský súd žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, ako podanú zjavne neoprávnenou osobou, odmietnuť. Žalovaný taktiež uviedol, že žalobca podal správnu žalobu v neprospech ďalšieho účastníka - súdnej exekútorky JUDr. Petry Bednárikovej, nakoľko ju podal voči rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorý ju neuznal vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia.

8. Žalovaný k sťažnostnému bodu podľa § 440 ods. 1 písm. h.) SSP uviedol, že rozhodnutie napadnuté kasačnou sťažnosťou je celkom ojedinelé v rozhodovacej praxi krajských správnych súdov a Najvyššieho súdu SR, pričom poukázal na právne závery, uvedené napr. v uzneseniach sp.zn.5 SŽi/2/2011 zo dňa 24. februára 2011, 6SŽo 434/2009 zo dňa 28. septembra 2010, 3SŽi/10/2009 zo dňa 21. apríla 2010, 5SŽi/19/2012 zo dňa 30. mája 2013, v ktorých boli správne žaloby pri analogickej procesnej situácii vyhodnotené ako správne žaloby podané neoprávnenou osobou.

9. Žalobca ani ďalšia účastníčka sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného písomne nevyjadrili.

3.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

11. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

12. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 135 ods. 1 SSP, na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

14. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

15. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutí orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

16. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

17. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

18. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

19. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu má kasačný súd preukázané, že Disciplinárny senát č. 2DS disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov v disciplinárnom konaní č.k. DK 20/2017, začatom dňa 13.10.2017 na návrh ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, na pojednávaní konanom dňa 16.01.2018 rozhodol tak, že disciplinárne obvinená súdna exekútorka JUDr. R. U. nie je vinná zo spáchania skutku podľa § 220 Exekučného poriadku pre zavinené porušenie povinností súdneho exekútora pri výkone činnosti súdneho exekútora, ktorého sa mala dopustiť konaním, uvedeným v bode 2) tohto rozhodnutia tým, že ako súdna exekútorka v exekučnom konaní sp.zn. EX 151/2014, vedenom v prospech oprávneného: T. T., proti povinnej: J. U. vydala 7. júna 2016 príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve povinnej a to:

1. parcela č. 290/1, 290/2, 290/3 a 290/4 zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie A. (spoluvlastnícky podiel 2/24)
2. parcela č. 78/1, 78/2 a 78/3 zapísané na LV XXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/2)
3. parcela č. 828/6, 1713 a 1714/2 zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/3)
4. parcela č. 566/1 zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/3)
5. rodinný dom na parcele č. 77/2 zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/1)
6. parcela č. 76, parcela č. 77, rodinný dom na parcele č. XX zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/2)
7. parcela č. 678/2 a parcela č. 7664/9 zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/3),

pretože konanie obvinenej podľa skutku uvedeného v návrhu na začatie disciplinárneho konania nie je disciplinárnym previnením, za čo jej disciplinárne opatrenie neukladá. Náhradu výdavkov na disciplinárne konanie znáša Slovenská komora exekútorov.

20. Žalobca sa žalobou doručenu Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 09.03.2018 domáhal preskúmania rozhodnutia Disciplinárneho senátu č. 2DS Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č.k.: DK 20/2017 zo dňa 16.01.2018. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Banskej č. k. 24S/46/2018- 39 zo dňa 31. júla 2018, ktorým krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalovaného sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

21. Podľa ust. § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

22. K námietke žalovaného, týkajúcej sa aktívnej procesnej legitímácie žalobcu na podanie správnej žaloby kasačný súd uvádza, že rozhodovanie o kasačnej sťažnosti, ktorej predmetom bolo posúdenie otázky aktívnej procesnej legitímácie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky je vecou obdobnou, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom na základe kasačných sťažností podaných žalobcom, z dôvodu odmietnutia správnych žalôb ako podaných zjavne neoprávnenou osobou podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP (uznesenia sp. zn. 5Sžk/24/2018 zo dňa 21.02.2019, sp. zn. 10Sžk/53/2018 zo dňa 28.02.2019, sp. zn. 10Sžk/36/2018 zo dňa 27.03.2019, sp. zn. 8Asan/27/2018 zo dňa 30.04.2019, sp. zn. 10Sžk/52/2018 zo dňa 19.06.2018, sp. zn. 3Asan/17/2019 zo dňa 04.07.2019, sp. zn. 1Sžk/43/2018 zo dňa 30.07.2018, sp. zn. 4Asan/10/2018 zo dňa 10.09.2019, sp. zn. 4Sžfk/19/2018 zo dňa 10.09.2019).

23. Podľa ust. § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

24. V tejto súvislosti kasačný súd v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Asan/17/2019 zo dňa 04.07.2019, z odôvodnenia ktorého uvádza nasledovné:

„14. Na úvod kasačný súd dáva do pozornosti, že správny súdny prieskum je nevyhnutne spojený s prepojením dopadu rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy na subjektívne práva žalobcu. Týmto je vymedzený aj účel ochrany, ktorú poskytuje správne súdnictvo pri správnej žalobe v zmysle ustanovenia § 177 ods. 1 SSP. Ochrany subjektívnych práv sa môžu dovolávať len tie subjekty, o ktorých práva, právom chránené záujmy a povinnosti ide. Správna žaloba fyzickej alebo právnickej osoby slúži na ochranu jej subjektívnych práv spojených so žalovaným rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy. Ustanovenie § 177 ods. 2 SSP vymedzuje výnimky, keď správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv. Správnu žalobou sa žalobca buď domáha ochrany svojich subjektívnych práv (§ 177 ods. 1 SSP), alebo sa domáha ochrany zákonnosti (§ 177 ods. 2 SSP), pričom ochrany zákonnosti sa môžu domáhať len prokurátor, alebo subjekt na to výslovne oprávnený zákonom. Takýto subjekt, ktorý je na podanie správnej žaloby výslovne oprávnený zákonom, je zainteresovaná verejnosť v oblasti životného prostredia a subjekty uvedené v ustanovení § 41 ods. 11 zákona č. 292/2014 Z. z.

15. Už zo zbežného porovnania demonštrovanej právnej úpravy možno uzavrieť, že § 228 ods. 6 Exekučného poriadku neobsahuje osobitnú úpravu na podanie správnej žaloby v zmysle § 177 ods. 2 in fine SSP. Ide len o všeobecné znenie právnej úpravy, týkajúcej sa možnosti preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve, aká sa vyskytuje aj v iných právnych predpisoch. Nepredstavuje tak lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave aktívnej procesnej legitímácie, ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ.

16. Možno preto uzavrieť, že pre naplnenie znenia § 177 ods. 2 SSP in fine je potrebné, aby bol v právnom predpise uvedený identifikovateľný subjekt, ktorý je na podanie všeobecnej správnej žaloby oprávnený. Nestačí všeobecná formulácia, že proti rozhodnutiu možno podať správnu žalobu (resp., že rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa osobitného predpisu) bez výslovného uvedenia subjektu na to oprávneného.

17. Z právnej úpravy vyplýva, že správne súdnictvo slúži predovšetkým na ochranu tých osôb, ktoré boli rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátené na svojich právach. Zákonodarca ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly v správnom súdnictve v SSP. Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a opatrenia orgánu verejnej správy na základe správnej žaloby nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe vyjadrené a podložené a aspoň potenciálne možné. Na uvedenom nič nemení ani odpoveď na otázku, či právo iniciovať disciplinárne konanie spadá pod rozsah ochrany článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky však negarantuje ani výsledok disciplinárneho konania v súlade s podaným návrhom a ani negarantuje osobe, ktorá disciplinárne konanie iniciovala, možnosť podrobiť administratívne rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní súdnemu preskúmaniu žalobou v rámci správneho súdnictva.

18. Podľa názoru kasačného súdu tak krajský súd svojím postupom naplnil všetky princípy správneho súdneho konania, rozhodoval v súlade s platnou právnou úpravou a ustálenou judikatúrou. Nositeľom subjektívnych práv je konkrétna fyzická alebo právnická osoba a nie funkcia ministra spravodlivosti, preto sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľa, že bol ukrátený na jeho subjektívnych právach.

Predmetom tohto súdneho konania nebolo to, či minister spravodlivosti vykonáva svoju právomoc, či je vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti s exekútormi, otázky dozoru, či dohľadu, ale to, či má na podanie takejto žaloby aktívnu procesnú legitimitáciu. Právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, odôvodnenie rozhodnutia boli dodržané, keďže žalobcovi boli dané na vedomie všetky podania druhého účastníka konania, mal k dispozícii všetky zákonom stanovené prostriedky v predmetnom konaní a rozhodnutie správneho súdu bolo riadne odôvodnené. To, že sa s ním sťažovateľ nestotožňuje, neznamená, že nebolo vydané v súlade so zákonom. Argumentácia krajského súdu o nedostatku aktívnej procesnej legitimitácie ministra spravodlivosti sa nezakladala na jeho verejno-mocenskom postavení, ale na tom, že napadnutým disciplinárnym rozhodnutím nebol ukrátený na svojich subjektívnych právach, tak ako je to v prípade navrhovateľa priestupkového konania, ktorý tiež nemá aktívnu procesnú legitimitáciu na podanie správnej žaloby voči rozhodnutiu o priestupku a na tom, že podľa ustanovenia § 177 ods. 2 SSP nie je osobitným subjektom na podanie správnej žaloby.

19. Napokon sťažovateľ poukazoval aj na rozdielne rozhodnutia iných krajských súdov. Po oboznámení sa s uvedenými rozhodnutiami kasačný súd konštatuje, že vo väčšine sa sudy nezaoberali aktívnou procesnou legitimitáciou v správnom súdnictve a neodôvodnili svoj zámer odchyliť sa od existujúcej ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít. Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku, ktorý dal sťažovateľ do pozornosti, sp. zn. 24S/46/2018 v bode 25 uviedol, že na podanie správnej žaloby ministra spravodlivosti oprávňovala skutočnosť, že bol účastníkom administratívneho konania, ktoré bolo začaté na jeho podnet. Podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici, ak má nejaký subjekt právo podať návrh na začatie administratívneho konania, súvisí s tým jeho právo, aby bolo v administratívnom konaní vydané zákonné rozhodnutie. Ďalej Krajský súd v Banskej Bystrici uviedol, že v tejto otázke existuje nejednotná rozhodovacia činnosť a zjednocujúce stanovisko doposiaľ nebolo vydané. Krajský súd v Banskej Bystrici sa však nezaoberal druhou podmienkou aktívnej procesnej legitimitácie - a teda ukrátením na právach. Neuviedol, z akého dôvodu sa nemá na predmetné konanie aplikovať táto podmienka, ktorá je jednou zo základných. Kasačný súd uvádza, že vyššie uvedený záver o práve ministra spravodlivosti podať správnu žalobu je v rozpore tak s judikatúrou najvyššieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Uvedené rozhodnutia najvyšších súdnych autorít je možné považovať už za ustálenú judikatúru, ktorá nebola ani najvyšším súdom a ani Ústavným súdom prekonaná. Odlišné rozhodnutia nižších súdov možno chápať len ako pokus o zmenu tejto judikatúry, ktorý sa im však nepodarilo zatiaľ dostatočne odôvodniť.

20. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (sp. zn. III. ÚS 502/2015, sp. zn. IV. ÚS 596/2012).

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

22. Kasačný súd si je vedomý, že ide o zásadnú právnu otázku výkladu pojmu „verejné subjektívne právo“. Kasačný senát zvažoval, či v danom prípade nie sú splnené dôvody na extenzívny výklad pojmu „subjektívne právo“ podľa ustanovenia § 177 ods. 2 SSP v spojení s ust. § 2 ods. 2 SSP“ za účelom zabezpečenia rovnosti prístupu účastníkov disciplinárneho konania k možnosti súdneho prieskumu zákonnosti. Minister spravodlivosti SR v tomto prípade nemohol realizovať právomoc mocenským spôsobom, pretože je iba v horizontálnom postavení účastníka disciplinárneho konania. Za tým účelom by mu mali byť priznané právne prostriedky ochrany ako ktorémukoľvek inému účastníkovi horizontálneho vzťahu.

23. Vzniknutú asymetriu v prístupe k ochrane v správnom súdnictve podľa názoru kasačného súdu je možné odstrániť iba legislatívne. Minister spravodlivosti je členom vlády, ktorá disponuje právom

legislatívnej iniciatívy. Kasačný senát súčasne prihliadol na skutočnosť, že Minister spravodlivosti nie je subjektom práva na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, a to ani pri prípadnom porušení jeho práva na súdnu ochranu ako navrhovateľa a účastníka disciplinárneho konania pred Disciplinárnou komisiou Slovenskej komory exekútorov.“

25. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že kasačná sťažnosť žalovaného je dôvodná, pretože žalobca nebol v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky aktívne legitimovanou osobou na podanie správnej žaloby. Kasačný súd dospel k záveru, že krajský súd nerozhodol v súlade s právnou úpravou, účinnou v čase jeho rozhodovania a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Kasačný súd preto nemohol postupovať inak, ako pristúpiť k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle § 462 ods. 1 SSP a vráteniu veci na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní vo veci opätovne rozhodnúť s poukazom na to, že právnym názorom kasačného súdu je krajský súd viazaný (§ 469 SSP).

26. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v súlade s § 467 ods. 3 SSP o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne krajský súd.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave dňa 14.januára 2020

JUDr. Nora HALMOVÁ, v.r.,
predsedníčka senátu
JUDr. Jana ZEMKOVÁ PhD., v.r.
sudkyňa
JUDr. Petra PRÍBELSKÁ PhD., v.r.
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia:
Zuzana Pudmarčíková

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.